

i landet med hensyn til de private hospitaler og klinikker, vil der bare ske det, at man tager til udlandet, og så får det danske private område ikke noget ud af disse kroner, som man alligevel som borger afsætter til sit helbred. Det er kun, fordi det offentlige ikke lever optimalt op til at have et fornuftigt sundhedsvæsen, at der er det alternativ, og at borgerne i større og større omfang benytter sig af det.

Se bare Sygeforsikring Danmark; der har aldrig været så mange medlemmer som i dag. Hvorfor? Det er da, fordi det offentlige system ikke er godt nok.

Vi ønsker, at det offentlige system skal blive bedre; vi har ønsket at afsætte kroner til det, og det vil vi fortsat gøre.

Sundhedsministeren (Yvonne Herløv Andersen):

Jeg har lyttet opmærksomt til den debat, der udspandt sig her på det sidste, og jeg må nok sige, at jeg er blevet yderligere bestyrket i fornuften i lovforslaget.

Det, regeringen ønsker, er jo at nulstille inden for området. Så får vi på baggrund af Konkurrencerådets henvendelser, som der også er blevet talt om, mulighed for at lade et udvalg se på, hvordan det skal se ud med hensyn til reklamebestemmelser på dette område, som jo er et meget ømtåligt område. Det har også en hel del at gøre med, hvordan forbruget af sundhedsydelse bliver. Og så kan vi få en etisk forsvarlig reklamering, som vi er enige om, på dette område.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Henning Grove):

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Forespørgsel nr. F 24:

Forespørgsel til udenrigsministeren:

»Kan ministeren oplyse, hvad regeringen vil gøre for at stoppe gennemførelsen af EU-lovgivning, som medfører en sænkning af danske miljø- eller sundhedsstandarder, eller som begrænser Danmarks ret til at gennemføre bedre standarder?«

Af Keld Albrechtsen (EL) og Bruno Jerup (EL). (Forespørgslen anmeldt 7/12 94. Fremme af forespørgslen vedtaget 13/12 94).

Begrundelse

Keld Albrechtsen (EL):

Danmark er i de seneste måneder blevet ramt af det ene nederlag efter det andet i miljøsager i EU. Problemet går langt tilbage, men det tog for alvor fart med EF-pakken fra 1986, der slap det indre marked løs på miljøet. Problemet er blevet større og større, efterhånden som det store mylder af direktiver om det indre marked er blevet gennemført.

Vi vidste jo godt, at det ville gå sådan, jeg vil sige desværre. I 1986, da vi havde debatten om EF-pakken, sagde et flertal i Folketinget nej til den nye traktat. Socialdemokratiet, SF, De Radikale og VS sagde nej, bl.a. fordi vi mente, at miljøgarantien var for svag. Dengang lovede regeringen med hr. Uffe Ellemann-Jensen i spidsen, at vi altid kunne sige nej til hvad som helst – også miljødirektiver.

Men hvad skete der så? Der skete jo det, at unionsmodstanderne desværre fik ret i, at der var tale om tomme løfter. Schlüterregeringen gjorde alle tænkelige krumspring for at undgå at bruge miljøgarantien. Poul Schlüter og hr. Uffe Ellemann-Jensen vidste godt, at de havde lovet befolkningen en vare, som de ikke kunne levere, og derfor gjorde de alle tænkelige krumspring for at undgå at bruge miljøgarantien og dermed komme til at stå som kejseren uden klæder.

Da den tyske regering i 1991 gik imod et EF-direktiv og fastholdt et tysk totalforbud mod miljøgiften PCB, der er et giftigt desinfektionsmiddel, lod den danske regering stå til. Danmark påberåbte sig ikke miljøgarantien; man hævdede, at direktivet var minimumsagtigt. Dermed håbede den daværende regering at kunne feje problemet ind under gulvtæppet.

Nu står så den nuværende miljøminister med PCB-problemet, fordi EU ikke vil anerkende, at sådanne direktiver er minimumsagtige.